

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku w połączonych sprawach z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę 499,80 zł (sygnatura akt V GC 920/13) oraz o zapłatę 688,80 zł (sygnatura akt V GC 921/13): - w sprawie o sygnaturze akt V GC 920/13

I. powództwo oddalił;

II. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 443,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 77,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazał zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Płocku kwotę 266,66 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki;

- w sprawie o sygnaturze akt V GC 921/13

IV. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 72,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;

V. w pozostałej części oddalił powództwo;

VI. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 563,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok k. 135-136).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktów I, II, III, V i VI.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie oceny dowodu z opinii biegłego sądowego mgr inż. P. J. z dnia 8 stycznia 2015 roku, który wskazał na str. 3 swej opinii, iż „ w świetle przeprowadzonych ustaleń można stwierdzić, że stawka 274,35 zł brutto dla 7-dniowego okresu najmu, zastosowane w spornych fakturach mieszczą się jedynie w zakresie stawek stosowanych przez wypożyczalnie ogólnokrajowe”, co oznacza, iż zastosowane stawki są stawkami rynkowymi, które tym samym winny być uwzględnione przy obliczaniu należnego odszkodowania ubezpieczeniowego w niniejszej sprawie, gdyż jak stwierdziła Komisja Nadzoru Finansowego w Komunikacie w sprawie wytycznych dotyczących zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego z dnia 21 września 2010 roku w pkt 3.2. – „ koszt doby wynajmu nie powinien odbiegać od cen występujących na lokalnym rynku nie więcej jednak niż ceny stosowane w renomowanych, ogólnopolskich wypożyczalniach należących do wiodących sieci” ,

2. naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 361 i 363 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, iż przyznane odszkodowanie nie musi pokrywać w całości poniesionych przez poszkodowanych udokumentowanych i uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w punktach I, II, III, V i VI poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda w punktach I, II i III kwoty 499,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz w punktach V i VI kwoty 616, 60 zł wraz z kosztami procesu za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (apelacja k. 160-164).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 175).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie, i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

Za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c., w ramach którego powód podniósł niezgodność oceny dowodu z opinii biegłego sądowego z zasadą swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała.

Podkreślenia wymaga, że biegły w sposób klarowny i wyczerpujący wyjaśnił przyczyny, dla których ustalając wysokość stawki czynszu najmu pojazdów zastępczych klasy C występujących na rynku lokalnym uwzględnił stawki stosowane przez podmioty zajmujące się wyłącznie najmem i z drugiej strony nie uwzględnił stawek stosowanych przez zakłady naprawcze, wypożyczalnie ogólnokrajowe i te działające przy lotniskach i dużych centrach handlowych. Ponadto ustosunkowując się do zastrzeżeń zgłoszonych w tym zakresie przez stronę powodową, biegły objaśnił metodologię i kryteria przyjęte w ustnej opinii uzupełniającej, przedstawionej na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2015 roku.

Z uwagi na to, że cel opinii stanowiło ustalenie stawki wynajmu na rynku lokalnym, jako uzasadnione uznać należało odróżnienie firm zajmujących się wynajmem samochodów w głównym zakresie swojej działalności, zarówno ogólnopolskich, jak i lokalnych, a nadto podmioty świadczące usługi wynajmu pojazdów przy lotniskach i dużych centrach handlowych, których działalność ukierunkowana jest na określonych klientów, nie posiadających innego środka transportu na terenie kraju oraz samochodowe warsztaty naprawcze, wynajmujące pojazdy zastępcze klientom korzystającym z usług serwisu. Dopiero dokonanie analizy różnych grup podmiotów i uwzględnienie wszystkich związanych z tych czynników pozwoliło odzwierciedlić rzeczywiste rynkowe stawki wynajmu pojazdu. Przy ustaleniu stawki rynkowej należało uwzględnić specyfikę rynku oraz wyselekcjonować do badania grupę podmiotów reprezentatywnych. Taką reprezentatywną grupą dla rynku lokalnego były podmioty zajmujące wynajmem pojazdów zastępczych jako główną działalność gospodarczą. Słusznie zatem z dokonanych obliczeń biegły wyeliminował stawki stosowane przez warsztaty naprawcze, jako że główną prowadzoną przez nie działalnością jest działalność naprawcza i serwisowanie pojazdów. Na uwzględnienie zasługiwała okoliczność, że firmy naprawcze nie pobierają kaucji za wynajem wypożyczonego przez nie pojazdu, z drugiej strony pozostawiony przez klientów serwisu przeznaczony do naprawy pojazd jest wystarczającym zabezpieczeniem zapłaty. Wartość takiego samochodu pozostawionego w warsztacie przewyższa wysokość kaucji pobieranej przez firmy zajmujące wynajmem pojazdów. Nadto warsztaty naprawcze dysponują znacznie mniejszą ilością wynajmowanych pojazdów niż duże sieci wynajmu pojazdów, a prowadząc tego typu uboczną działalność względem głównej działalności, czyli naprawy pojazdów, zajmują niewielką część rynku. Szeroko rozumiany rynek wynajmu pojazdów zdominowany jest zatem nie przez warsztaty naprawcze, a przez duże i mniejsze firmy profesjonalnie w swojej głównej działalności zajmujące się wynajmem pojazdów. Słusznie również wskazał Sąd I instancji, że sposób rozliczenia kosztów przy najmie pojazdów zastępczych oferowanych przez zakłady naprawcze ma charakter bezgotówkowy, gdzie faktycznym płatnikiem nie jest wynajmujący, ale ubezpieczyciel sprawy, podczas gdy przy standardowej usłudze najmu samochodu klient zobowiązany jest wpłacić kaucję na

zabezpieczenie wydawanego pojazdu. Powoduje to, że cena nie jest kształtowana w sposób rynkowy w oparciu o konkurencję między przedsiębiorcami, warsztat może bowiem w umowie z klientem dowolnie ustalać stawkę najmu, a zatem stosowane przez warsztaty ceny wynajmu pojazdów zastępczych nie odzwierciedlają rzeczywistych stawek rynkowych. Z kolei gdy chodzi o stawki stosowane przez podmioty świadczące usługi wynajmu pojazdów przy lotniskach i dużych centrach handlowych, nie odzwierciedlają one cen rynkowych, gdyż ich działalność ukierunkowana jest na określonych klientów, nie posiadających innego środka transportu na terenie kraju. Wskazane czynniki w sposób niewątpliwy wpływają na kształtowanie się ceny wynajmu pojazdu zastępczego, która w zakładach naprawczych oraz wypożyczalniach usytuowanych przy lotnisku i dużych centrach handlowych z powyższych względów jest wyższa w stosunku do stawek proponowanych przez podmioty zajmujące się najmem pojazdów jako główną działalnością gospodarczą. Z tych względów oferty podmiotów zajmujących wyłącznie wynajmem pojazdów na danym rynku lokalnym uznać należy za najbardziej wiarygodne źródło danych o rynkowych stawkach wynajmu

W ocenie biegłego stawki wynajmu pojazdów klasy C na lokalnym rynku wynosiły przy wynajmie na okres 7 dni od 110 zł do 141,50 zł brutto za dobę, a przy wynajmie do 4 dni od 120 zł do 159,50 zł brutto za dobę. Stawki te w sposób znaczący odbiegają od wskazanej przez powodową spółkę stawki w wysokości 274,35 zł brutto za dobę przy 7 – dniowym okresie najmu w sprawie o sygnaturze akt V GC 920/13 oraz stawki w wysokości 313,65 zł brutto za dobę przy 4- dniowym okresie najmu w sprawie o sygnaturze akt V GC 921/13, przewyższając niemal dwukrotnie maksymalne stawki ustalone przez biegłego. W świetle opinii biegłego stawka 313,65 zł brutto dla 4- dniowego okresu najmu oraz 274,35 zł brutto dla 7 – dniowego okresu najmu zastosowane w spornych fakturach mieszczą się jedynie w zakresie stawek stosowanych przez wypożyczalnię ogólnokrajowe, które jednak nie mogą stanowić miarodajnego kryterium dla ustalenia stawek panujących na dostępnym rynku lokalnym.

Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 361 i art. 363 k.c. poprzez błędną wykładnię przy ustalaniu wysokości odszkodowania za najem pojazdu zastępczego okazał się również bezskuteczny. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem zastosował wskazane przepisy prawa materialnego dotyczące wymiaru obowiązku odszkodowawczego ubezpieczyciela, uwzględniając, że w jego zakresie mieszczą się jedynie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zostało ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 i § 12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 490).